

Elizabeth Hoyt

Színlelt szerelem

Romantikus *Regények*

Elizabeth Hoyt

Színlelt szerelem

A Greycourt család 2.

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
When a Rouge Meets His Match

Copyright © 2020 by Nancy M. Finney
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing,
a division of Hachette Book Group, Inc., USA.
All rights reserved.

Hungarian translation © Frei-Kovács Judit

© General Press Könyvkiadó, 2024

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
FREI-KOVÁCS JUDIT

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 452 906 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KOLBE-KONTOR ILDIKÓ

Első fejezet

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy víg üstfoltozó, aki a portékáit kínálva járta a vidéket...

– Bet és a róka*

1760. szeptember, London külterületén

Igazán nem létezik alkalmas pillanat arra, hogy az embert meglepjen az útonálló. Mindamellett, ha valaki éppen a dolgát végzi, az különösen alkalmatlan pillanatnak számít.

Messalina Greycourt megdermedt, miközben az utolsó vizeletcseppek a bájos kínai porcelánedénybe csöppentek, amit a két lába közé tartott. Esetlenül ácsorgott a hintóban, miután a szobalánya, Bartlett, és a nagybátyja komisz fogdmegje, Mr. Hawthorne mindössze két perccel ezelőtt kiszálltak a kocsiból, hogy magára hagyják.

A hintó előtt vészjósító csend uralkodott, mintha az elkialtott parancs – „Pénzt vagy életet!” – mindenkit megbénított volna.

Messalina nyelt egyet, és feszülten hallgatózott.

Bumm! Egy puskalövés törte meg a csendet.

Messalina elengedte a szoknyáját.

A hintó ajtaja kivágódott, és Bartlettet belökték a kocsiba.

* *Bet és a róka* meséje a regény történetével párhuzamosan folytatódik. – *A szerk.*

Messalina megpillantotta Mr. Hawthorne ádáz arcát, akinek gonosz, fekete szeme megcsillant, miközben odavakkantotta:

– Maradjanak itt!

Aztán becsapódott az ajtó, és a levegőt betöltötte a kiáltások, lövések és nyerítő lovak hangja.

Bartlett, aki egyébként erős, gyakorlatias lány volt, most el-kerekedett szemmel meredt Messalinára.

A hintó megremegett, mintha valami hatalmas dologgal megdobták volna.

– Hány útonálló van odakinn? – kérdezte Messalina.

– Nem tudom, kisasszony – felelte Bartlett reszketeg hangon. – Úgy hiszem, vagy fél tucat. – Lepillantott az éjjeliedényre, amit az úrnője még mindig a kezében szorongatott, majd jóval prózaibb hangon hozzátette: – Ó, azt hadd vegyem el!

Az éjjeliedény leginkább egy mártáskiöntőre hasonlított. Hosszúkás alakjához egy fogantyú tartozott, maga az edény pedig finom rózsaszín árnyalatban játszott, arany peremmel. Természetesen, máskor Messalina kiadta volna a hintóból Bartlettnek, aki kiürítette volna a tartalmát. Most azonban a szerencsétlen szobalány arra kárhoztatott, hogy egy imbolygó hintóban ácsorogjon egy vizelettel teli porcelánedénnyel a kezében.

És mindez Mr. Hawthorne hibájából történt. Ha hagyta volna, hogy megálljanak sötétedés előtt, ahogyan Messalina javasolta, akkor...

Az ajtó ismét kitérült, és egy hatalmas, mocskos fickó töltötte be a keretet, húsos szája kaján vigyorra húzódott.

Bartlett felsikoltott.

Messalina kikapta az éjjeliedényt a szobalány kezéből, és a támadójuk arcába vágta. A kínai porcelán lepattant a fickó homlokáról, és beterítette vizelettel. Messalina erősen meglökte.

A fickó hátratántorodott.

Messalina becsukta a hintó ajtaját, és Bartlettre nézett.

A lány arca falfehér volt.

– Ez... ööö... Igazán ügyes volt, kisasszony!

Messalina kihúzta magát, és – sikertelenül – igyekezett úrrá lenni az arcát előntő forróságon.

– Igen. Nos, a szükség nagy úr.

Odakint valaki felüvöltött, majd a hang hirtelen elhalt.

Messalina megállapította, hogy félelmében visszafojtotta a lélegzetét.

A hintó ajtaja kinyílt, és Gideon Hawthorne mászott be.

A kisasszony hangosan felsóhajtott a megkönnyebbüléstől, majd leroskadt a hintó ülésére.

– Ó, hála a magasságosnak! – mondta Bartlett olyan vallásos buzgalmat sugározva, amelynek eddig semmiféle tanújelét nem adta.

Mr. Hawthorne megvonta a vállát.

– Vagy inkább nekem.

Messalina sikeresen ellenállt a késztetésnek, hogy hangosan felnevessen, miközben a szobalánya lehuppant mellé.

Aztán megpillantotta a véres kést Mr. Hawthorne kezében.

A férfi titokzatos tekintete a nőébe fúródott.

– Bizom benne, hogy sértetlenek.

Gideon Hawthorne megölt valakit miatta – és persze saját maga miatt.

– Jól vagyok.

Mr. Hawthorne bólintott, és leült. Előkerített egy zsebkenődőt, és törölgetni kezdte a kést, élénkvörösre szennyezve a fehér szövetet. Anélkül, hogy felpillantott volna, azt motyogta maga elé:

– Mindig azonnal megtisztítom a késemet. A penge eltompulhat, ha... koszos marad.

– Gondoskodni fogok róla, hogy letöröljem a vért az összes késről, amit magamnál hordok – jegyezte meg a nő csípősen.

– Helyes. Ráadásul – folytatta a férfi, és teljesen komolyan hangzott –, a vért istentelenül nehéz kiszedni a ruhákból.

Messalina elborzadva meredt rá.

Mr. Hawthorne nem volt kifejezetten testes férfi. Nem tűnt olyan alkatnak, akiről első ránézésre azt gondolnánk: „Itt egy

fickó, akit érdemes mindenáron elkerülni, ha az embernek kedves az élete”. Ez a gondolat inkább csak *második* ránézésre fogalmazódott meg az ember fejében. Akkor, amikor észrevette az arányos, izmos alakját, a veszélyesen hatékony mozgását és a hirtelen rezzenéstelenségét, mintha minden erejét a támadáshoz gyűjtögetné.

És csak ezután következett az arca.

Mr. Hawthorne a megtestesült gonosz ábrázatával rendelkezett. A szemöldöke mély V alakot formázott a szeme körül, a széle pedig felfelé görbült, ami démoni hatást keltett. A jobb arcán egy hosszú, függőleges forradás éktelenkedett, keskeny és fenyegető. Félelmetes férfi volt.

Rémisztő fickó.

Amikor Messalina képtelen volt tovább elviselni a csendet, megköszörülte a torkát.

– Nos?

A férfi felpillantott. A szeme fényes fekete volt, akár a haja.

– Nos, mi?

Messalina résnyire szűkült szemmel meredt rá.

– Elmentek az útonállók?

– Persze. – Mr. Hawthorne összecukta a kését, és valahogyan eltüntette a kabátjában, majd felállt, hogy kopogtasson a tetőn.

Aztán visszaült, és nyugtalanítóan a nőre nézett.

Mindössze két szolgáló utazott még a bakon. Ha Bartlett túl is becsülte a támadóik számát, Mr. Hawthorne és az emberei bizonyosan kevesebben voltak.

– Aggódott értem? – A férfi ravasz, rekedtes hangja megszakította a gondolatmenetét.

– Nem – közölte Messalina szárazon.

– Talán inkább egy csapat útonállót választana helyettem? – A kiejtése a londoni utcákat idézte.

– Igen!

– Szerencsére – felelte Mr. Hawthorne lágy, vészjósló han-

gon – soha nem lesz esélye meghozni ezt az ostoba döntést. Legalábbis, amíg az én felügyeletem alá tartozik.

– A *felügyelete alá*. – Messalina kihívóan meredt rá, bár kénytelen volt elfojtani a borzongását. Miért használta éppen ezt a szót? Mintha a tulajdona lett volna. – Bármi is vezette arra, hogy azt higgye... – kezdte, de ekkor észrevette, hogy a férfi elővesz valamit a zsebéből.

Messalina kecses, rózsaszín éjjeliedényét tartotta a kezében.

– Azt hiszem – mondta, miközben leplezetlen érdeklődéssel tanulmányozta az edényt –, ez az öné.

Messalinának leesett az álla.

Bartlett kikapta a porcelánt Mr. Hawthorne kezéből, és miközben eltette, azt motyogta:

– Én nem...

Mr. Hawthorne elvigyorodott, majd hátradőlt, és a szemébe húzta a kalapját, míg végül az arcából nem látszott más, csak a felfelé görbülő szája.

Messalina jelentőségteljesen megfordult, hogy kinézzen a sötét ablakon.

Nem sokkal több, mint egy héttel azelőtt Mr. Hawthorne feltartóztatta a hintóját Észak-Angliában, és közölte vele, hogy a nagybátyja, Augustus Greycourt, Windemere hercege hivatja, mégpedig azonnal. Olyannyira azonnal, hogy elküldte Mr. Hawthorne-t, hogy személyesen kísérje el Londonba. Messalinának ott kellett hagynia a hintót és a húgát, Lucretiát, akivel együtt utazott. Csak annyi ideje maradt, hogy jelezze Lucretiának, forduljon segítségért a bátyjukhoz, Julianhez, mielőtt magukkal vitték.

Ezután Messalina kénytelen volt egy héten át együtt utazni az utálatos Mr. Hawthorne-nal.

Óvatosan a férfira pillantott.

Úgy tűnt, Mr. Hawthorne a veszély elmúltával azonnal álomba szenderült. Csizmás lábát előrenyújtotta, és keresztbe tette, a karjait pedig összefonta a mellkasa előtt. A hintó lámpása megvilágította a hegyes állát és a lélegzetelállítóan magas

arccsontját. A szája sarka felfelé görbült, mintha még álmában is valami illetlen tréfán somolyogna. A felső ajka keskeny volt, és visszafogott, szív alakú, ám az alsó rácáfolt a párja finomságára a szeméretlen bujaságával.

Messalina még életében nem látott ilyen züllött száját.

Sietősen elkapta a tekintetét. Mr. Hawthorne igazi haramia volt. Messalina – ahogyan mindenki más is – pontosan tudta, hogy London legsötétebb bugyraiból bukkant elő. Az a hír járta, hogy amikor a nő nagybátyja rátalált, késviadalokkal kereste a kenyerét. Mr. Hawthorne úgy tizenhét éves lehetett akkortájt. És egészen tíz perccel azelőttig Messalina mindig csak legyintett erre a pletykára, mert úgy vélte, túl szörnyű ahhoz, hogy igaz legyen.

De most kezdett megváltozni a véleménye.

Szemügyre vette a fehér heget, amely átszelte Mr. Hawthorne bal arcát. Keskeny és ezüstös volt, akár egy könnycsepp nyoma. Messalina pontosan tudta, hogy Mr. Hawthorne olyan férfi, aki fiatal korától kezdve hozzászokott a barbár erőszakhoz.

A nő undorodva megborzongott, és elfordult az őrzőkutyájától. Ahelyett, hogy Mr. Hawthorne-ról töpreng, jobb lett volna, ha inkább azon gondolkodik, hogy mi lehet Augustus bácsi szándéka. Mr. Hawthorne nem volt hajlandó tájékoztatni arról, hogy a nagybátyja miért akarja Londonban látni. És természetesen ez azt jelentette, hogy Messalina az elmúlt egy hét során egyre idegesebb lett.

Nem mintha ezt bárki látta volna rajta.

Kicsit sem számított volna, ha Augustus bácsi úgy dönt, számúzi az amerikai gyarmatokra, esetleg megajándékozza egy új kancával, vagy teljesen megvonja tőle az életjáradékát – Messalina ugyanolyan rezzenéstelenül fogadta volna bármelyik hírt.

Windemere hercege ugyanis imádott félelmet kelteni.

Messalina emlékeztette magát a csekély tartalékra, amit titokban sikerült félretenniük az elmúlt néhány év során. Ha sikerül elegendő pénzt összegyűjtenie, fogja Lucretiát, és eltűnik a kontinensen vagy az Újvilágban.

Egy olyan helyen, ahol a nagybátyjuk többé nem tudja irányítani az életüket.

– Á, már itt is vagyunk Londonban – suttogta Bartlett, és a hintó ablaka mögött világító, halvány fények felé bökött. – Igazán kellemes lesz rendes ágyban aludni, miután ennyi éjszakát töltöttünk úton, ha nem bánja, hogy ezt mondom.

– Igen, valóban – ismerte el Messalina, de esze ágában sem volt suttogni.

Mr. Hawthorne meg sem moccant. Vagy aludt, vagy úgy tett, mintha aludna, hogy hatékonyabban kémkedhessen a nő után.

Messalina kinézett az ablakon, miközben lassan rákanyarodtak a West Endre. Valóban nagyon elgyötörtnek érezte magát, ráfért a pihenés.

Csaknem egy órába telt még, amíg a hintó végül megállt a Windemere-ház egekebe nyúló, klasszikus homlokzata előtt, amely Windemere hercegeinek londoni rezidenciájaként szolgált.

Mr. Hawthorne megrázta magát, és felült: olyan kipihentnek tűnt, mintha csak reggel lett volna, a fene essen bele.

Ránézett Messalinára, és a nő egy pillanatra mintha úgy látta volna, hogy a kemény tekintete meglágyul. Majdnem úgy festett, mintha mondani akart volna neki valamit.

Ám ekkor kinyílt a hintó ajtaja, és egy inas kisegítette Messalinát. A nő elrendezgette a szoknyáját, majd felpillantott, és önkéntelenül is megborzongott.

Augustus Greycourt, Windemere hercege a lépcsősor tetején várta. Jó kedélyű férfi benyomását keltette, alacsony és kerekded volt, az arca akár kedvesnek is tűnhetett, ha valaki nem tudott a rothadásról, amit álcázott.

Hawthorne odalépett Messalina mellé, és belekarolt. A nő zavartan lenézett a kezére. A hüvelykujjkörménél még maradt egy kis vér.

Megborzongott.

– Á, Messalina! – szólalt meg Augustus. – Már kezdtem azt hinni, hogy lekésed a saját esküvődöt.

Messalinának hideg borzongás futott végig a gerincén. Az esküvőjét?

Augustus bácsi vigyorogva folytatta:

– Bár hogyan is késhettél volna el, amikor a vőlegényed egyben a kísérod is?

Messalina lassan elfordította a fejét.

És belenézett Mr. Hawthorne ördögien csillogó, fekete szemébe.

Gideon Hawthorne mindig úgy gondolta, hogy Messalina Greycourt-nak van a leglenyűgözőbb szeme a világon. Szürke volt – hűvös, tiszta szürke –, az írisz körül egy csaknem fekete gyűrűvel.

Nézte, ahogy az a rejtélyes tekintet megcsillan a gyűlölettől – ami neki szólt.

Gideon elkapta róla a szemét. Mindig tudta, hogy a nő megveti majd ezt a tervet. Valami mégis megmozdult benne, apró, kellemetlen sajnást érzett.

Gideon Windemere-re nézett. Mit művelt ez a vénember? Messalina akaratos, okos és csökönyös nő volt. A herceg pontosan tudta, hogy nem egyezne bele egykönnyen egy erőltetett házasságba. Mégis úgy válogatta meg a szavait, hogy a legnagyobb ellenszegülést váltsa ki belőle.

De talán éppen ezt akarta: küzdelmet, ami csak egyetlen módon végződhet: a herceg dicsőséges győzelmével és Messalina megaláztatásával.

Gideonnak gondoskodnia kellett róla, hogy semmi hasonló ne történhessen.

Windemere elvigyorodott:

– Gyere, húgom! – kiáltotta oda Messalinának. – Kísérd be a jegyesedet, és helyezzük magunkat kényelembe a dolgozósobában!

Messalina arca semmit sem árult el. A legtöbb embernek fogalma sem lett volna arról, hogy a fegyelmezett vonások mögött eszeveszetten cikáznak a gondolatai.

Ám Gideon éveken át tanulmányozta Messalina arcát. Tudta, hogy fel kell készülnie a támadásra és a védekezésre egyaránt.

Határozottabban megfogta a nő alkarját. Persze, meglehetősen valószínűtlennek tűnt, hogy Messalina elrohan, és eltűnik London sötét utcáin – elvégre nem volt bolond –, de a vénember minden tőle telhetőt megtett, hogy provokálja. És Gideonnak esze ágában sem volt most elveszíteni.

Úgy tűnt, a nő valahogy magához tér az érintésétől. Pislogni kezdett, és megpróbálta elhúzni a karját. És amikor a férfi nem volt hajlandó elengedni, felnézett rá.

Gideon megengedett magának egy apró mosolyt – jobbnak érezte, ha dühödt homlokráncolást kap cserébe, mintha a nő teljesen semmibe veszi.

Ám Windemere félbeszakította a csendes összetűzésüket.

– Eddig visszautasítottad az összes kérést, akit ajánlottam, húgom, de ma este nem menekülhetsz a házasság elől. Már elküldtettem a püspökért. Ha nem mocskos utazóruhában akarsz férjhez menni, jobb lesz, ha igyekszel.

Gideon résnyre szűkült szemmel Windemere-re meredt.

A herceg arca vidáman ragyogott, a fene essen bele!

Gideon közel hajolt Messalinához, és azt motyogta:

– Jobb lesz, ha bemegyünk.

– Gondoltam, hogy ez a véleménye – csattant fel a nő válaszul, de előrelépett, és elindult felfelé.

És amikor felért az öreghez, egyszerűen és határozottan csak annyit mondott:

– Nem.

Íme a választottja. Gideon nem tudott ellenállni a néma megelégedettségnek, még akkor sem, ha a nő makacssága nem az ő érdekeit szolgálta.

A szenttelen ellenállása végül letörölte az ostoba vigyort a herceg arcáról.

– Mit mondtál, édes kishúgom? Jól gondold meg, miket beszélsz, mert tudok az összegyűjtött pénzedről.

A nő elsápadt.

– Mit tettél?

– *Én* nem tettem semmit – válaszolta Windemere. – Hawthorne azonban magához vette a kis erszénykédet.

– Hát persze. – Messalina perzselő pillantást vetett rá. – Remélem, élvezte, hogy átkutathatja a csomagjaimat.

Gideon felvonta az egyik szemöldökét, ingerültté tették a nő megvető szavai.

– Biztosíthatom, hogy meglehetősen unalmasnak találtam.

Ez a válasz valamiért finom pírt varázsolt a kisasszony arcára.

– Sok női holmit kutatott már át?

Ám mielőtt Gideon felelhetett volna, a herceg félbeszakította a beszélgetést:

– Elég! – közölte türelmetlenül. – Messalina! Semmi reményed, még csak annak a halvány szikrája sem, hogy elmenekülhess előlem. Menj fel a lakosztályodba, és készülj az esküvődre! – Egy pillanatra elhallgatott, majd gondosan eltervezett szenvtelenséggel hozzátette: – Hacsak nem szeretnéd, hogy Lucretia vegye át a helyedet.

Gideon érezte, ahogy egy izom megrándul az állkapcsában. Beleegyezett, hogy feleségül veszi Messalinát, de csakis Messalinát. Esze ágában sem volt elvenni Lucretia Greycourtot.

Messalina élesen felszisszent, amikor a nagybátyja felfedte az aduászát. Büszkén felszegte az éles kis állát, de a finoman remegő hangja leleplezte.

– Soha nem megyek hozzá a pribékedhez, ahogyan a húgom sem.

Gideon megköszöri a torkát, és jelentőségteljes pillantást vetett a hercegre.

– Hűvös van idekint, kegyelmes uram. Nem kívánná inkább odabent folytatni ezt a beszélgetést a tűz mellett, amit említett?

A herceg elbizonytalanodott, nyilvánvalóan nem örült Gideon javaslatának, de elhúzta a száját, majd bevonult a Windemere-házba.

Messalina nem mozdult. Büszkén tartotta a fejét, de a tekintete vad és eszelős volt. Egyértelműen látszott, mennyire megrázta a szeretett hűgát fenyegető veszély.

Gideon csendesen megszólalt:

– Itt marad, amíg jéggé fagy, merő büszkeségből?

– Magát úgysem érdekelné – érkezett a maró válasz.

– El sem tudja képzelni – jegyezte meg a férfi őszintén –, hogy mennyire érdekel.

A nő hitetlenkedve rámeredt.

Gideon belenézett a kristálytisza tekintetébe. Ez a szem-pár egyszer a vesztét okozza majd.

– Jobb lenne, ha bemennénk.

Messalina bosszankodva kifújta a levegőt, és azt motyogta maga elé:

– Azt hiszem, nincs más választásom.

– Valóban nincs – ismerte el a férfi –, de minden tőlem telhető megteszek, hogy megkönnyítsem a helyzetét.

A nő legyintett, és bement a házba.

Windemere a bejáratnál várta őket, máris visszatért a jókedve.

Messalina óvatosan rápillantott, majd annyit mondott:

– Fel kell frissítenem magam, ha megbocsátanál, bácsikám.

Gideon leengedte a kezét, és a nő azonnal elhúzódott tőle, majd elsietett a széles lépcsősor felé.

Gideon sikeresen elfojtott egy sóhajt. Nem ez volt a megfelelő pillanat, hogy megszélidítse. Az később következett.

A herceg felmordult:

– Nyilván megpróbál majd hátul kiszökni.

Gideon arra sem vette a fáradságot, hogy ránézzen.

– Az embereim őrzik az összes kijáratot.

– Jó. Gyere velem! – vakkantotta Windemere.

Azzal megfordult, és elindult a hall vörös, fehér és fekete mintás márványpadlóján, a szolgálók sietve félreugrottak az útjából. Gideon némán követte. Egy inas kitárta a nagykönyvtár ajtaját, ahogy a herceg felé közeledett.

– Csukd be az ajtót! – adta ki a parancsot Windemere, miután beléptek a terembe. – És gondoskodj róla, hogy senki se zavarjon bennünket!

Az ajtó nesztelenül bezárult.

A herceg leroskadt egy magas támlájú székre. Gideon nem akart leülni.

Windemere mogorva arccal bámult rá, és Gideon érezte, ahogy a felső ajka felfelé görbül.

A helyzet már-már nevetségesnek hatott.

Windemere-nek dolgozni egyszerre volt törvénytelen és időnként brutális. Talán nem létezett a világon még egy ember, aki annyi mindent tudott volna az öreg üzelmeiről, és ez bizonyos mértékű hatalmat adott Gideon kezébe. Ám ezzel együtt a herceg is pontosan tudott a legapróbb mozzanatról is, amit Gideon a szolgálatában tett. Semmi kétsége nem volt afelől, hogy Windemere gondosan feljegyzett mindent, és megőrizte a bizonyítékokat. Mindössze egy-két szavába került volna, hogy felakasztassa Gideont – ha nem bánná, hogy vele együtt bukik.

A múltjuk olyan volt, akár egy kétélű kard, amit mindketten magabiztosan forgattak.

Windemere megszólalt:

– Ha megszökik, még egyszer nem ajánlom fel neked.

Gideon gúnyos mosolyt varázsolt az arcára.

– Éppen ezért nem hagyom, hogy megszökjön.

– Azt mocskosul jól teszed – morogta a herceg, akit jól láthatóan bosszantott Gideon pimaszsága. – Az a néember egy vagyont ér. Nemcsak feleséggként veszítéd el, de ha elmegy, a hozományától is elesel.

Gideon nem bajlódott a válasszal. Mindezt már számtalanszor hallotta, végtelen, rozsdás monológokat, tele sérelmekkel és fenyegetésekkel.

Windemere hirtelen elmosolyodott, és Gideon azonnal ébe-
rebb lett.

– Bár, ha Messalina eltűnne, az számos nehézségtől kímélne meg.

– Ha ez megtörténne, hevesen tiltakoznék – jegyezte meg Gideon lány hangon. – Azt ígérte, hogy nekem adja Messalinát.

A herceg összevonta a szemöldökét a fenyegetés hallatán, majd legyintett.

– Két hét a szobájában kenyéren meg vízen, és azonnal meglágyul. Az a nő még soha semmiben nem szenvedett hiányt. Hamar megtörne.

– Kétségtelen – felelte Gideon óvatosan. Ha túl sokat aggodalmaskodik, az öreg beváltja a fenyegetését, és Gideon nem akarta, hogy Messalina éhezzen, vagy valami annál is rosszabb történjen vele. – De azt mondta, hogy már el is küldetett a püspökért. Csak blöffölt, kegyelmes uram?

– Nem – közölte a herceg mogorván. – Ha most megint el kell küldenem, a püspök elkéri a neki járó guineákat akkor is, ha nem tett semmit cserébe. A csuhások mohó népség.

Ez esetben Gideonnak meg kellett győznie Messalinát, hogy menjen hozzá feleségül, ha nem akart további késlekedést. Elindult az ajtó felé.

– Hová mész? – csattant fel a herceg ingerülten a háta mögött.

Gideon megfordult.

– Megyek, és meggyőzőm Miss Greycourtot, hogy vegyen részt a saját esküvőjén.

Windemere felhorkant:

– Könnyebb olyan kikötői szajhát találni, amelyik nem szifilisz, mint meggyőzni azt a csökönyös kis tyúkot.

Gideon felvonta az egyik szemöldökét, majd visszafordult az ajtó felé.

A herceg még utánakiáltott:

– Ne felejtse el, nem számít, hogyan dönt, már megkötöttük az üzletet, és esküt tettél nekem. Az én emberem vagy, és megteszed, amit akarok.

Gideon megállt a kilincsel a kezében. Az ujjpercei elfehéredtek, ahogy szorította a gombot.

– Nem valószínű, hogy megfélekedznék erről, kegyelmes uram.

Azzal elhagyta a helyiséget.

Gideon becsukta maga után a könyvtár ajtaját, majd neki-dőlt, és vett néhány mély lélegzetet. Csaknem egy évvel azelőtt úgy döntött, legfőbb ideje, hogy kilépjen az öreg szolgálatából – egyrészt azért, mert gyűlölte a feladatokat, amelyekkel Windemere megbízta, másrészt, mert a saját üzletére akart összpontosítani.

De nem volt olyan egyszerű dolog maga mögött hagyni Windemere herceget. Gideon tudása veszélyt jelentett az öregre. És nem szeretete volna a Temzében lebegő hullaként végezni.

Ezért várt még, és gondosan megtervezte a kilépésének időpontját. És amikor végül elmondta a hercegnek, hogy a távozást fontolgatja, Windemere egy olyan jutalommal lepte meg, amit egyszerűen képtelen volt visszautasítani: Messalina Grey-court-tal.

Ám először meg kell győznie szíve hölgyét – és lehetőleg nem úgy, hogy a herceg kiéhezteti.

Karcús alak jelent meg a fényben, és hamarosan testet öltött előtte a hírhedt fiatalember, akinek törött orra, ám olyan ártatlan, kerek, kék szeme volt, akár egy kis angyalnak. Az ifjú – aki valójában nem is volt olyan ifjú, mert a külseje csalókának bizonyult – kihúzta magát, és biccentett.

– Üdv, főnök!

– Hol van a nő, Keys?

Keys a mennyezet felé pillantott.

– Odafönn volt a szobájában, amikor utoljára megnéztük Reggie-vel.

Gideon bólintott. Most már nemcsak amiatt kellett aggódnia, hogy a menyasszonya megszökik, hanem amiatt is, hogy a herceg valóra váltja a fenyegetéseit.

– Menj egy kört, ellenőrizd, hogy Pea és az emberei ott vannak-e a helyükön a kertben és az oldalsó ajtóknál! Aztán gyere vissza, és őrködj Reggie-vel. Világos?

Keys a halántékához emelte a mutatóujját, és elosont.

Gideon felkapaszkodott a hatalmas lépcsőn, amely az emeletre vezetett: a vörös márványfokok úgy kanyarogtak, akár egy ravasz kígyó. Az izmok megfeszültek a karjában és a lábában, felkészült rá, hogy a zsákmánya után eredjen. Talán az útonállókkal folytatott harc lehetett az oka. Vagy mindaz, ami már csak egy karnyújtásnyira volt tőle.

Vagy talán a nő.

Még kislány volt, amikor Gideon belépett az öreghez. Ifjú, tizennégy éves hajadon hosszú végtagokkal, már nem gyerek, de még nem is nő. Gideon alaposan megfigyelte, akárcsak a többi Greycourt testvért: Juliant, a legidősebbet, aki ugyanolyan megbízhatónak bizonyult, mint a nagybátyja. Quintust, aki már tizennyolc évesen az italba menekült, mert még mindig gyászolta az ikernővérét, Aureliát. Messalinát, aki a korához képest nagyon komoly volt, és Lucretiát, a legfiatalabbat, aki csinos és pajkos kislány volt.

Gideon számára Messalina nem volt egyéb, csak egy újabb arisztokrata, aki arra született, hogy selyemben és ékszerekkel feldíszítve lebzseljen, török finomságokat csipegessen a puha, fehér ujjaival, miközben a világ többi része rabszolgaként güröcölt. Olyan volt, mint bármelyik magas rangú hölgy.

Mégis, már akkor felfigyelt rá. Leste az árnyékból ez a nyers, St. Giles-i fiú, aki láthatatlan volt a herceg több tucat szolgája között. Talán csak néhány évvel volt idősebb Messalinánál, mégis egész világok választották el őket egymástól. Gideon végignézte, ahogyan a lány nővé érett, susogó ruhákat öltött, és tekervényes kontyokba kötötte a haját a feje tetején. Nézte, ahogyan nevet az ifjú piperkőcökön, akik úgy dongtak körülötte, mint a kilöttyent sörre gyűlő darazsak.

Nem neki való volt, ez nyilvánvaló.

Gideon mégis képtelen volt levenni róla a szemét. Volt a nőben valami, ami vágyat ébresztett benne.

Messalina olyan volt számára, mint egy csillag, ami után

sóvárgott az ember, bár soha nem érhetette el – és az öreg pontosan tudta ezt.

Gideon bosszúsan felért az emeletre. Egyáltalán nem tetszett neki a tény, hogy Windemere ilyen jól ismeri. A vágyai és a gondolatai csak rá tartoztak, és egyszerűen túl veszélyes lett volna megengednie, hogy mások is belelássanak. De tizennégy évvel ezelőtt, amikor belépett a herceghez, még fiatal volt – tizenhét éves –, és nem tudta olyan ügyesen palástolni az érzéseit.

A nő szobái egy hosszú folyosóról nyíltak. Gideon biccentett Reggie-nek, a férfi alakja sötéten magasodott az árnyékban, jó néhány lépésre az ajtótól.

– Csak óvatosan, főnök! – figyelmeztette Reggie lágyan.

Gideon szigorú pillantást vetett rá. Aligha volt rá szüksége, hogy a saját embere figyelmeztesse.

Belökte az ajtót, és ezzel együtt a feje elé emelte a jobb karját, hogy védje magát. A nő nekiment, egy kis márványszobrot szorongatott a kezében.

Márvány. Gideon önkéntelenül is elcsodálkozott a bölcs választáson. Kicsavarta a szobrocskát a nő kezéből, majd megragadta a csuklóját.

– Úgy látom, a gyilkosságtól sem riadna vissza, Miss Greycourt.

A nő vergődött, akár egy angolna, próbált kiszabadulni, de Gideon erősen tartotta. Amikor rájött, hogy képtelen kitépni magát a szorításból, Messalina támadásba lendült, és rugdosni kezdett, bár a szoknyája nem sokat segített a helyzetén.

Gideon közelebb lépett hozzá, arra kényszerítette, hogy hátrálni kezdjen, míg a háta végül a falnak ütközött. Egy pillanatra magába szívta a nő látványát, aki csapdába esett közte és a fal között. Sűrű, fekete haja kócosan lógott, az arca kipirult az erőfeszítéstől. Rámeredt a férfira a sötét szemével, amely viharokat és szörnyű fenyegetéseket sugallt.

Ám a kristálytisza tükrében nyoma sem volt félelemnek. Gideon lelke ujjongani kezdett, amiért a nőt nem lehet megfélemlíteni.

Előrehajolt, amíg az ajkuk kis híján össze nem ért, és azt suttopta:

– És most úgy hiszem, beszélünk kell egymással.

Messalina belenézett Mr. Hawthorne borzalmas, fekete szemébe. Ilyen közletről tisztán látta, milyen hosszú és sűrű szempillái vannak, mintha szénnel rajzolták volna körbe a szemét. Bármely más férfi esetében ez nőies hatást keltett volna.

De az ő esetében nem. Semmiképpen. A nő szinte érezte a férfias kipárolgását. Eddig még nem sok férfi állt ilyen közel hozzá.

– Engedjen el! – morogta kissé megkésve, miközben, teljesen hasztalanul, megpróbálta kirántani a csuklóját a szorításból.

A férfi a küszködését látva felvonta az egyik ívelt szemöldökét. Úgy festett, mint aki jól szórakozik, a fene egye meg! Közel hajolt a nőhöz, a lehelete csiklandozta az ajkát.

– A szavát adja, hogy nem támad nekem?

Messalina kurtán biccentett.

Mr. Hawthorne elengedte a karját, és hátralépett.

A lány azon kapta magát, hogy mohón, mélyen beszívja a levegőt, mintha a férfi közelségében képtelen lett volna lélegezni.

Talán így is volt.

– Nem megyek feleségül magához – jelentette ki a lehető leghiggadtabban. – Nem érdekel, mit mond a nagybátyám.

Lehet, hogy a herceg ellopatta a megtakarított pénzét, de kellett lennie valami más menekülési útvonalnak. A Lucretiára leselkedő veszély hallatán rémült élmélygés töltötte el. Már az is elég lenne, ha sikerülne kissé késleltetnie Augustus bácsi terveit, amíg kitalál valamit.

– Valóban. – A férfi, meglehetősen sértő módon, hátat fordított neki, majd odasétált a kandalló melletti asztalhoz. Valaki odakészített egy kansó bort egy kis hideg hús és kenyér társaságában. A férfi töltött magának, majd visszafordult hozzá. – Még akkor sem, ha a kegyelmes úr felkínálja nekem a hűgát ön helyett?

Kinyújtotta felé a poharat.

Messalina nyelt egyet, ügyet sem vetett a nyavalyás pohárra.

– Azt soha nem tenné.

– Talán, mert a nagybátyja olyan észszerű ember? – Mr. Hawthorne-nak gúnyosan elkerekedett a szeme, mielőtt belekortyolt a poharába. – Nem, őkegyelmessége boldogan rákényszeríti Lucretiát erre a házasságra, egyrészt dacból, másrészt azért, hogy továbbra is a szolgálatában maradjak.

Igaza volt, és ezt mindketten tudták. Messalina felszegte az állát, kétségbeesetten keresgélt valamiféle kiutat ebből a csapdából.

– Mi köze a maga szolgálatainak hozzám vagy Lucretiához?

– A nagybátyja azt kívánja tőlem, hogy elvégezzek bizonyos feladatokat. Én pedig visszautasítottam. De aztán egy igen csábító dolgot ajánlott nekem. – A tekintete végigpásztázta a nőt, majd az az őrjítő száj megrándult, és a férfi belenézett a szemébe. – Magát.

Messalina legszívesebben behúzott volna neki. Az erőszakos késztetés szinte letaglózta. Olyan mérges volt, hogy csak hebegni tudott.

– Szóval, ha visszautasítom, Lucretiát veszi el?

– Nem. – A bor nedves nyomot hagyott az alsó ajkán, csillogó és megigéző foltot. – Én kizárólag magát akarom. – Amikor a nőnek elkerekedett a szeme, Mr. Hawthorne megvonta a vállát. – Pusztán rámutattam, hogy a nagybátyja igen szeszélyes ember. Ha keresztbe húzza a terveit, nemcsak magát bünteti meg, hanem mindenki mást is, aki kedves a maga számára. Már is azt javasolta, hogy bezárja, és éheztetni fogja. Talán azt akarja, hogy ugyanezt tegye Lucretiával is, hogy meggyőzze, menjen feleségül valami agg nemeshez?

– Nem. – Messalina dühödten meredt Hawthorne-ra. Sajnálatos módon, meglehetősen jól látta a helyzetet. Augustus bácsi egy szörnyeteg volt, aki még azzal sem bajlódott, hogy fenntartsa legalább a látszatát azoknak az erkölcsi elveknek, amelyek másokat vezettek az életben. – A nagybátyám kegyetlen, ebben

egyetértünk, de akkor sem értem. Mégis miért akarna engem feleségül venni?

Ekkor a férfi elmosolyodott, mintha a kezében lenne az aduász, és talán így is volt.

– Úgy hiszem, megfelelnek a tekintélyes hozományáról.

– Nem. – Melissa megrázta a fejét. – Lucretia ugyanennyi hozományt kap. Miért én és nem ő?

A férfi ráemelte a tekintetét a különleges szempillái alól.

– Talán jobban örülne, ha a húgát venném el?

– Természetesen nem. – A fickó megpróbálta elterelni a figyelmét, és ezt nem hagyhatta. Észnél kellett lennie ebben a küzdelemben, ha ki akart tartani. – Kérem, válaszoljon a kérdésekre!

Gideon hirtelen ott termett előtte, olyan közel, hogy akár meg is csókolhatta volna, fekete szeme a nő arcára szegeződött.

– Azért, mert magát akarom, Messalina. A vagyonát. A címét. Akarom a hatalmat és a befolyást, amit a családja neve biztosíthat a számomra. De ami a legfontosabb... – Oldalra billentette a fejét, és a nő arcához emelte a kezét. Nem érintette meg, de olyan közel tartotta, hogy Messalina érezte az ujjai melegét, olyan volt, mint egy fenyegető kísértet. – *Magát* akarom.

Messalinának minden erejét össze kellett szednie, nehogy elkezdjen reszketni. Letaglózta Gideon tekintete. Vajon nézett már rá férfi így? Mintha nem létezne olyan civilizált kötelék vagy ember alkotta törvény, amely megakadályozhatta volna, hogy a karjába zárja?

Messalina belenézett a szemébe, ennek a gonosz, rémes embernek a szemébe, majd csípősen annyit mondott:

– Nem kaphat meg.

– Nem? – Mr. Hawthorne hátrébb lépett, és felhajtotta a maradék bort. – Márpedig én azt hiszem, mégis megtehetem. – Visszasétált az asztalhoz, ahol a boros kancsó állt, és anélkül, hogy felnézett volna a nőre, újra teletöltötte a poharát. – Annyi bizonyos, hogy a nagybátyja nekem szándékozik adni.

Messalinának nem volt választási lehetősége. Belekénysze-

rítették ebbe a házasságba, eladták, mint egy tehenet. Vajon hogyan tudná megőrizni önmagát – az akaratát, a büszkeségét, az esküjét, hogy elmenekül a nagybátyja elől – egy ilyen csapás után? – Én nem valami tárgy vagyok, amit bárki csak úgy odaadhat.

Mr. Hawthorne megdermedt a kancsóval a kezében, és elgondolkodva fürkészte a nő arcát.

– Nem, valóban nem az. Én tudom, ha a nagybátyja nem is. Ennek ellenére mégis elfogadom az öreg ajánlatát. Túlságosan szívtelen vagyok ahhoz, hogy visszautasítsam. De őszintén mondom, jobban örülnék egy olyan feleségnek, aki hozzájárul ehhez a frigyhez. – A férfi letette a kancsót. – Szóval kössünk üzletet! Maga meg én. Mit akar?

– Az életemet akarom. – Valóban csak ennyit akart. Ezt és Lucretia biztonságát. – Az életemet, amit úgy alakítok, ahogyan én szeretném.

A férfi megcsóválta a fejét, még csak meg sem próbált sajnálkozó arcot vágni.

– Ezt sajnos nem kaphatja meg. Nevezzen meg valami mást!

Ó, Messalina legszívesebben rátámadt volna. Sikoltozva nekiesett volna. Arra vágyott, hogy megüsse vagy leszúrja. Lelője egy pisztollyal, ha lett volna neki. És valóban meg is tette volna. Tudta ott, abban a pillanatban. Megölte volna a férfit, ha az érdekei úgy kívánják. Végzett volna vele, hogy elmenekülhessen az amerikai gyarmatokra, ahol végre szabad lehet.

Eltekintve attól, hogy így magára kellett volna hagynia Lucretiát meg a bátyjait, és habár Julian bizonyára képes lett volna gondoskodni magáról, és talán Quintus is elboldogult még Augustus bácsi ellenében is, Lucretiának esélye sem lett volna.

Lucretia nő volt. És Angliában még egy olyan intelligens és ravasz nő sem rúghatott labdába egy férfival szemben, mint Lucretia – különösen nem egy olyan befolyásos férfival szemben, mint Windemere hercege. Az öreg kellőképp makacs gazember volt ahhoz, hogy tönkretégye Lucretiát és Messalinát is csak azért, mert megteheti.

Messalina vett egy mély lélegzetet, és átszelte a szobát, hogy helyet foglaljon egy széken a kandalló mellett. A tűz nem égett, talán ez is Augustus bácsi egyik ötlete volt a tekintetben, hogy a lakosztálya ne legyen olyan hívogató. Ám az éjszaka bársonyosan ölelte körül. Elvégre nyár volt.

Messalina belenézett az üres kandallóba, és arra gondolt: mit is akar valójában? És ami ennél is fontosabb, mit az, amit meg is kaphat?

Végül felnézett, és megállapította, hogy Mr. Hawthorne helyet foglalt a szemközti széken. Olyan önelégülten terpeszkedett, akár egy király, komótosan kortyolgatott a poharából, miközben várakozott.

Messalina már most gyűlölte.

– Azt akarom, hogy megszabaduljak a nagybátyámtól és az ármánykodásaitól – jelentette be. – De ezt maga nem adhatja meg nekem, nem igaz? Hiszen a szolgája, az ő embere. Mégis hogy adhatna meg bármit, amire szükségem van?

– Úgy hiszem – szólalt meg a férfi lágyan –, ha egy kicsit használja a képzelőerejét, számtalan módot találhat arra, hogy megadjam önnek, amire szüksége van.

Fekete szeme a nőre szegeződött a pohár pereme fölött, miközben ivott egy korty bort, a tekintete a szó szoros értelmében égetett.

Messalina felismerte a kétértelmű megjegyzéseket, ha fül-tanúja volt. Tökéletesen értette, hogy a játék, amibe a férfi bele akarta vinni, veszélyes lehet a számára. De már több mint tíz éve London legkifinomultabb köreiben mozgott.

Tudta, hogyan kell veszélyes játékokat játszani a férfiakkal, majd sértetlenül megúszni őket. Talán – bizonyos előkelő hölgyekkel ellentétben – még soha nem volt szeretője, de kihallgatott egy-egy beszélgetést, késő éjszakai pletykákat olyan nőkről, akik már férjnél voltak, de elszórakoztak egy-két úriemberrel, akik veszélytelennek számítottak.

Ezt ő is megtehetette: lepaktál az ördöggel, majd talál egy kis vigaszt ebben a rémes helyzetben is.

Messalina kihúzta magát.

Már rég át kellett volna vennie a beszélgetés irányítását. Az egyetlen fontos dolog az volt, hogy sikerüljön elegendő pénzt szereznie, és így elhagyhassák Angliát Lucretiával. A kérdés már csak az volt, vajon megkaphatja-e mindezt Hawthorne-tól.

– Valóban? – kérdezett vissza könnyed hangon. – Megadja, amire szükségem van? – Messalina tekintete végigvándorolt a férfi alakján a széles vállától a keskeny derekán át, egy pillanatig elidőzött a fekete bricsesz sliccénél lévő domborulatnál, majd folytatta az útját a hosszú lábszárig és a csillogó csizmaig. Amikor újra belenézett a férfi szemébe, kétértelmű mosolyt varázsolt az arcára. – Talán. De vajon azt is meg tudja adni nekem, amit akarok, Mr. Hawthorne?

Az ördögi száj sarka felfelé húzódott.

– Kérjen, és meglátja!

– Rendben. – Messalina hátradőlt a széken, utánozta a férfi laza testhelyzetét. Legjobb lesz, ha az apróságokkal kezdi. – Azt akarom, hogy Lucretia velem lakjon.

A férfi egy pillanatig sem habozott.

– Rendben. *Velünk* fog lakni.

Messalina nyelt egyet, igyekezett figyelmen kívül hagyni a szándékos hangsúlyt.

– Vissza akarom kapni a megtakarított pénzemet.

– Természetesen – felelte a férfi elnyújtott hangon. – Bár meg kell várnia, amíg összeházasodunk.

A megtakarított pénze egyébként sem lett volna elég arra, hogy biztonságban lehessenek.

A nő felszegte az állát, a szíve hevesen kalapált. Semmiképp sem árulhatta el, mennyire retteg. Vagy hogy mi mindent tesz kockára.

– Nem kívánok közöszlenni önnel.

– Most megsértett. – A férfi a mellkasára szorította a kezét, mintha csak tréfálna, de a mosolya kemény volt. – Attól tartok, nem maradhat érintetlen. Nem adhatok okot arra, hogy akár maga, akár valamelyik családtagja bejelentést tegyen. Rá-

adásul... – tette hozzá, és gúnyosan oldalra billentette a fejét.
– Tényleg meg akarom hágni.

Az alpári kifejezés zsigeri döbbenetet váltott ki a nőből, és elképzelte a férfit meztelenül. Hawthorne karcsú, izmos és veszéyes férfi lehetett, és a nőnek semmi kétsége sem volt afelől, hogy pontosan tudja, hogyan kell egy nőt boldoggá tenni. Megkeményedett a mellbimbója.

Ám ezek egyike sem számított.

Lesütötte a szemét, mintha csalódott volna.

– Akkor most zsákutcába jutottunk, nem igaz?

– Nem hinném. – A férfi egy percig csak meredt rá, dobolt az ujjaival a szék karfáján. – Úgy vélem, hajlandó vagyok némi engedményt tenni a maga kedvéért.

Az ő kedvéért. Valami megmozdult a nőben e szavak hallatán, bár pontosan tudta, hogy a férfi csak úgy tesz, mintha érzélgős lenne.

Muszáj volt az előtte álló feladatra összpontosítania. Sarokba szorították, el kellett fogadnia, hogy az akarata ellenére férjhez adják, és éppen egy ilyen fickóhoz.

Egy szélhámoshoz.

Felvonta a szemöldökét, mintha az egész beszélgetés unatná.

– Folytassa! Mégis miféle engedményekre gondolt?

A férfi mosolya ezúttal csaknem őszintének hatott.

– Hagyok önnek egy kis időt, mielőtt ágyba vinném. Mondjuk egy hetet, miután összeházasodtunk.

– Három hónapot – vágta rá a nő, és ökölbe szorította a kezét, hogy leplezze az ujjai remegését. El sem hitte, hogy arról alkudoznak, mikor engedi közel magához...

– Egy hónap – közölte Mr. Hawthorne, és a fekete szeme pajkosan rászegeződött, miközben ivott még egy pohár bort.

A toroka megmozdult, ahogyan nyelt, és Messalina nagy nehezen rávette magát, hogy inkább az arcára összpontosítson.

– Két hónap.

A férfi megrázta a fejét.

– Olyan sokáig nem várok. Egy hónap.

Szent eget! Aznap reggel még arra ébredt, hogy az egyetlen gondja valami lehetetlen vita az eszement nagybátyjával, most meg a szüzességéről alkudozik.

Vett egy mély levegőt. Ha már ezt kellett tennie, érdemes volt a lehető legtöbbet kisajtolnia belőle.

– Rendszerben. Egy hónap. De kérek valamit cserébe.

A férfi kérdőn felvonta a szemöldökét.

– Egy részt a hozományomból.

Mr. Hawthorne bólintott.

– Minden negyedévben kap tőlem egy összeget, amit félre tehet.

– Nem – vágta rá Messalina, és ezúttal remegett a hangja, bár korántsem félelmében. Éktelenül dühös volt. – Az az én pénzem. Az apám hagyta rám. Ha feleségül vesz, egy vagyont kap, és többé nem elégszem meg valami szánalmas alamizsnával, amit kénye-kedve szerint adogat. Felezni akarok.

A férfi felvonta az egyik szemöldökét.

– Igen nagyra értékeli a szüzességét.

– És talán nem teszem jól? – vágott vissza a nő. – Hiszen a körülöttem lévő férfiak ezt értékelik. Talán úgy kéne viselkednem, mint valami szégyenlős hajadon, mintha nem tudnám, hogy valójában ez az egész csak a pénzről szól? Mintha nem tudnám, hogy pontosan mennyit érek?

– Talán nem. – Mr. Hawthorne összeszorította a száját. Messalina jobbnak látta, ha nem néz oda. – Egy tized. A házasságunk első évének végén.

Addig nem várhatott.

– Egy negyed az esküvőnk napján.

A férfinak résnyire szűkült a szeme.

– Azt várja, hogy fizessek önnek, mielőtt megkapom a jutalmamat?

Messalinának nagy nehezen sikerült túrtörtetnie magát, nehogy felhorkanjon.

– A hozományom a jutalma.

– Valóban? – A férfi tekintete elidőzött a nő száján, mielőtt belenézett a szemébe. – Egy tized fél év után.

– Egy tized egy hónap után. – Hagyta, hogy az undora tüköröződjön az arcán. – A házasságunk elhálásának másnapján.

– Megegyeztünk. – Mr. Hawthorne elgondolkodva nézett rá, majd előrébb csúszott a székén, mintha rá akarna térni az üzletre. – És ez egy valódi házasság lesz. Hűséges lesz hozzám, nem tűröm, hogy szeretőt tartson.

Ezen nem kellett sokáig gondolkodnia. Amint megkapta a részét a hozományból, esze ágában sem volt olyan sokáig a fickó mellett maradni, hogy szeretőt tartson.

– Rendben.

– Velem fog élni mint a feleségem. Minden este együtt vacsorázunk. És társasági életet élünk. – Mr. Hawthorne legyintett. – Bálókra járunk, ilyesmi.

– Tessék? – vetette közbe a nő. – Bizonyára tisztában van velem, hogy nem látják majd szívesen az előkelő körökben.

A férfinak kitágult az orrlyuka, és Messalinának eszébe jutott, hogy néhány órája több embernek is kioltotta az életét.

– A maga pénzével és nevével bekerülhetek közéjük, és be is fogok.

Messalina értetlenül meredt rá.

Mr. Hawthorne bólintott, mintha ezzel le is zárták volna a kérdést, majd folytatta:

– Amikor kettesben vagyunk, gúnyolódhat rajtam, amennyit csak akar, de nyilvános helyen úgy viselkedik, mint egy odaadó feleség.

Ez a férfi bizonyára félkegyelmű.

– Odaadó?

Mr. Hawthorne újra felsóhajtott. Egyértelmű, hogy a nővel való alkudozást meglehetősen megerőltetőnek találta.

– Akkor mondjuk, *elégedett* feleség. Ez megfelel az elvárásainak, hölgyem?

Nem! Ebben a sok képtelenségben nem volt egyetlen pont sem, amely megfelelt volna az elvárásainak. Mégis ezt kellett

tennie, ha el akarta nyerni a saját maga és Lucretia szabadságát. A tekintélyes hozományának tizede több mint elegendő volt ahhoz, hogy kényelmesen leéljék az életüket, ha egy kicsit odafigyelnek. Elmenekülhetnek valahová külföldre.

Messalina gyanakodva fürkészte Hawthorne arcát. Nem bízott a férfiban. Nem kedvelte. De nem volt más választása.

– És ha beleegyezem ebbe, hogy úgy tesz, mintha elégedett lennék, teljesíti a feltételeket, amelyekben megegyeztünk? A férfi belenézett a szemébe.

– Igen. A szavamat adom.

Egy fizetett gazfickó szavát. Milyen elbűvölő!

– Egy nap még megbánja ezt – motyogta a nő mély, megvető és őszinte hangon. – Megbánja, hogy belekényszerített ebbe a házasságba.

– Azt nem hinném. – Úgy hangzott, mint aki teljesen biztos magában. – Akkor összeházасodhatunk?

Messalina kinyújtotta a kezét, kivette a poharat a férfi tenyeréből, és egy hajtásra kiürítette.

– Nagyon is.